

De kwetsbaarheid van het leven raakt beiden hard en diep

Milou van Ingen
PA in het Radboudumc
Milou.vanIngen@radboudumc.nl

Van pandemie naar epidemie

De afgelopen maanden mocht ik mijn gedreven collega's versterken in de zogenoemde frontlinie. Ik mocht kennismaken met de werkelijkheid achter de gesloten deuren van de intensive care en de turbulente periode die de geschiedenisboeken in gaat: de coronacrisis. Ik verruilde tijdelijk te vroeg geboren baby's van amper een kilo voor zieke volwassenen die soms honderdmaal zwaarder waren, op het meest kritieke moment in hun leven. Een anonieme wereld, waarin je verscholen gaat achter een warm en vormloos pak, een te strak mondkapje, fleurige muts en bijpassende bril. Om te laten zien welke ogen schuilgingen achter deze plastic façade, plakte ik een fotosticker op mijn borst. Zodoende wist het vaste team nog een beetje met welke passant ze op dat moment te maken hadden.

Gespannen en met wat zweetpareltjes op mijn bovenlip, die gelukkig niet zichtbaar waren achter het immense masker op mijn gezicht, betrad ik hét cohort waar gelijkgestemden in dezelfde smakeloze doch goed beschermende kledij hun werk doen. Als physician assistant vond ik het een grote sprong in het diepe. Daar waar ik meestal een bijdrage mag leveren aan het begin van het leven, stond ik nu geregeld aan een abrupt einde van het leven. Ik zag ogenschijnlijk gezonde volwassenen – ineens doodziek, in buikligging en volledig afhankelijk van de kunstmatige beademing. En op patiëntenkamers maakten de nare doorligplekken, piepende beademingsapparaten en foto's van patiënten in betere tijden een onuitwisbare indruk op mij. Behalve grote verschillen zag ik ook een overeenkomst tussen de twee populaties: de kwetsbaarheid van het leven raakt beiden hard en diep.

De pandemie die de wereld in 2020 volledig opslokte, heeft nog steeds een forse impact op ons dagelijks werkleven. Velen uit onze prachtige beroepsgroep hebben dezelfde sprong in het diepe gewaagd, en vol overgave meegestreden tegen dit verraderlijke virus. Wat een eindeloos respect heb ik voor alle zorghelden die deze bijna onmogelijke uitdaging aangaan. Hard werken, pittige confrontaties met de onvoorspelbaarheid van het leven terwijl ze hun eigen ongemakken en behoeften genadeloos parkeren. Ik maak een diepe buiging voor mijn strijdlustige collega's die gezamenlijk hun schouders eronder zetten en het maximale doen voor deze complexe populatie.

Dit jaar neem ik afscheid van *NAPA magazine* – en voorlopig ook van Nederland. In oktober vertrek ik voor een half jaar naar mijn geliefde Afrika, om de laatste stappen te zetten naar een duurzame en zelfredzame Neonatale Intensive Care Unit in Sengerema, Tanzania. De afdeling voor kwetsbare baby's is, mede van het opgehaalde geld van INVEST 2019, inmiddels verdrievoudigd. 'Deze zes maanden ga ik het lokale team versterken en hard met ze meestrijden tegen andere dodelijke virussen en epidemieën die in Oost-Afrika tot de orde van de dag behoren.' •

Dit was de laatste column van Milou van Ingen als lid van de redactieraad van NAPA magazine. Wij danken Milou voor haar jarenlange inzet en wensen haar veel succes in haar verdere carrière.